ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΑΙ

Ὅταν ἀνεκαλύφθη τὸ τηλέφωνο καὶ παρεδόθη πρὸς κοινὴν χρῆσιν οἱ πρῶτοι ποὺ ὠφελήθησαν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἦσαν.... οἱ λωποδύται !...

Πῶς συνέβη αὐτό ; Θὰ τὸ μάθετε διαβάζοντας τὴν κάτωθι ἱστορίαν :

Ἕνας πλούσιος Ἄγγλος τραπεζίτης ἐκάθητο μιὰ ἡμέρα στὸ γραφεῖο του ὅταν ἄκουσε ἔξαφνα νὰ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Σηκώθηκε ἀμέσως, πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἄκουσε μιὰ ἄγνωστη χονδρὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγ :

— Εἶσθε ὁ κ. Μάξουελλ ;

— Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ τραπεζίτης.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ διαρρήκτης Τζάκ. Σοῦ τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Ἔχω δέσει τὴ γυναῖκά σου καὶ τὶς ὑπηρέτριες. Ἂν δὲν μετρήσῃς 500 χιλιάδες στὸ σύντροφό μου ποὺ θἄρθῃ σὲ λίγο στὸ γραφεῖο σου, θὰ κόψω τὸ κεφάλι τῆς κυρίας σου, θὰ βάλω φωτιὰ στὸ σπίτι καὶ θὰ φύγω !...

Ὁ Τραπεζίτης ἐφρύαξε.

— Ἄθλιε, ἐκραύγασε πνιγμένος ἀπὸ ἀγωνίαν.

— Μὴν ἐξάπτεσαι, κύριε, ἀπάντησε ἡ φωνή, δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε καιρό. Οἱ ὅροι μου εἶνε αὐτοὶ ποὺ σοῦ εἶπα. Ἂν ἀπομακρυνθῇς μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ τηλέφωνο θὰ γίνῃς αἰτία μεγάλης συμφορᾶς. Διὰ νὰ βεβαιωθῇς πώς σοῦ τηλεφωνῶ ἀπ τὸ σπίτι σου θὰ σοῦ ἀναφέρω μερικὰ γνωρίσματα τοῦ δωματίου ποὺ βρῆκα τὴ σύζυγό σας καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ τηλεφώνου...

Ὁ τραπεζίτης ἄκουσε προσεκτικὰ τὴ συνέχεια τῆς ὁμιλίας καὶ ἐπείσθη ἀπολύτως. Τοῦ τηλεφωνοῦσαν ἀπ τὸ σπίτι του. Τί νὰ ἔκαμνε ;

Ἡ φωνὴ ἀπ τὸ τηλέφωνο ξανακούστηκε.

—Θὰ πληρώσετε τὶς 500 χιλιάδες;

— Μὲ καταστρεφεις ! ἐστέναξεν ὁ κ. Μάξουελλ. Δὲν ἔχω τὸ ποσὸν αὐτὸ σέ μετρητὰ στὸ γραφεῖο μου.

— Θὰ μὲ ἐξαναγκάσετε νὰ κάμω ἕνα ἔγκλημα, τὸ ὁποῖο ἀπεχθάνομαι. Προσέξατε !...

Ὁ τραπεζίτης ὑπέκυψε.

— Πολὺ καλά λοιπόν, εἶπε, θὰ τὸ πληρώσω, μὰ ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπός σας ;

— Εἶνε τώρα 5.15 ἀκριβῶς. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ στιγμὴ ὁ σύντροφός μου θὰ εἰσέρχεται στὸ γραφεῖο σας γιὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα. Θὰ τὸν πληρώσετε καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς εἰπῇ τὴν συνθηματικὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ τηλεφωνήσετε γιὰ νὰ φύγω χωρὶς νὰ κάμω κακὸ στὴ γυναῖκα σας.

Ὁ κ.Μάξουελ γύρισε ταυτοχρόνως καὶ κύτταξε πίσω του. Εἶδε τότε νὰ στέκεται στὸ γραφεῖο του ἕνας κομψοντυμένος κύριος, συμπαθεστάτης φυσιογνωμίας, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε.

— Ἤρθα, κύριε, νὰ πάρω ἕνα μικρὸ ποσόν. Τὸ ποσὸν τῶν 500 χιλιάδων γιὰ τὸν φίλον μου τὸν κ. Τζὰκ Κέϋν.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Μάξουελλ καταφουρκισμένος. Καὶ ἀνοί ξας τὸ χρηματοκιβώτιό του, ἔβγ λε κι' ἐμέτρησε στὸν ἐπισκέπτη του χαρτονομίσματα ἀξίας 500.000. Ὁ ἄγνωστος τὰ ξαναμέτρησε προσεκτικά, τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ εἶπε στὸν κ. Μάξουελλ τὴ συνθηματικὴ φράσι ποὖπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν Τζάκ :—«Κάμε τὸ καλὸ καὶ μὴ σὲ μέλῃ» ! Κατόπιν τὸν χαιρέτησε εὐγενέστατα κι' ἔφυγεν μὲ πόζαν εὐπατρίδου.

Ὁ κ. Μάξουελλ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο καὶ τηλεφώνησε τὴ συνθηματικὴ φράσι.

— Εὐχαριστῶ ! ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ Τζάκ. Εἶσθε πολὺ εὐγενής. Φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι σας αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀφοῦ λύσω τὴ κυρία σας καὶ τὶς ὑπηρέτριες. Μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου. Χαίρετε !...

Ὁ κ. Μάξουελλ, ἄφησε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο, ἅρπαξε ἕνα ἀμάξι κι' ἔτρεξε σπίτι του.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ βρῆκε τὴ σύζυγό του ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολτρόνα νὰ διαβάζῃ ἥσυχη, ἥσυχη.

— Πόσο θὰ ὑπέφερες, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε συγκινημένος.

Ἡ νεαρὰ κυρία τὸν κύτταξε ἔκπληκτη.

— Ὑπέφερα ἐγὼ καὶ γιατί ; τὸν ρώτησε. Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Δὲν σὲ βασάνισε αὐτὸς ὁ κακοῦργος ;

— Ποιὸς κακοῦργος ; Πρὸς Θεοῦ ἐξηγήσου !

— Δὲν ἦρθε κανεὶς ἐδῶ ; Κανείς ! ξαναρώτησεν ὁ σύζυγός της.

— Ἀ ναί, ναί... Ἦρθε κάποιος χρηματιστὴς καὶ φίλος σου, ὅπως μοῦ εἶπε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ σοῦ τηλεφωνήσῃ κάποια πληροφορία. Φυσικὰ τοῦ τὸ ἐπέτρεψα. Πῆγε στὸ θάλαμο, τηλεφώνησε, ἦρθε κατόπιν μ' εὐχαρίστησε εὐγενῶς κι' ἔφυγε.

— Δὲν σ' ἔδεσε ; Δὲν σ' ἀπείλησε νὰ σὲ σφάξῃ ;

— Ὄχι. Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, φίλε μου ;

Ὁ Μάξουελλ κατάλαβε ἀμέσως τὸ λωποδυτικὸ κόλπο ποὺ εἶχαν παίξει εἰς βάρος του ἐξ-ιπατήσαντες τὴν σύζυγό του. Τῆς διηγήθη τὰ πάντα καὶ τὴν συμβούλεψεν νὰ μὴ ἀφήσῃ στὸ ἑξῆς νὰ πλησιάσῃ κανεὶς στὸ τηλέφωνο, οὔτε... ὁ Θεός !...

Ντετεκτὶβ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Τὰ ἀρώματα καὶ οἱ Ἑβραῖοι.— Οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.—Οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Σωκράτους.— Τὰ ἀρώματα κατὰ τὸν μεσαίωνα.— Αὐλαὶ ποὺ εὐωδιάζουν.

Τὰ ἀρώματα ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Μεγάλην χρῆσιν αὐτῶν ἔκαμναν οἱ Ἑβραῖοι, ἐτιμωροῦντο δὲ ὑπὸ τῶν νομων τοῦ Μωϋσέως ὁσάκις μετεχειρίζοντο ἀρώματα προωρισμένα δι' ἱεροτελεστίας. Ὁ Μωϋσῆς αὐτὸς ἀπαριθμεῖ μετ' ἀκριβείας τ' ἀρώματα διὰ τῶν ὁποίων εὐωδιάζεται τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ, ἦσαν δὲ αὐτὰ πλεῖστα τὸν ἀριθμόν. Ἀρώματα προσέφερον μεταξὺ τῶν ἄλλων δώρων καὶ οἱ μάγοι εἰς τὸ νεογνὸν τῆς Βηθλεέμ, δι' ἀρωμάτων ἔχρισε τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ ἡ Μαγδαληνή, εὐωδεστάτη δὲ ἦτο καὶ ἡ σινδών, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας περιετύλιξε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων διὰ τοὺς νεκροὺς δὲν ἦτο μόνον κοινὴ στοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἀφροδίτη μένουσα νύχτα καὶ ἡμέρα κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος, ἔχυνε ἐπ' αὐτοῦ εὐῶδες βάλσαμον.

Ἡ τέχνη τῆς παρασκευῆς τῶν ἀρωμάτων ἀνεπτύχθη ἐξαιρετικὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἰδίως στὴν Ἑλλάδα, ἂν καὶ οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπηγόρευον αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Τὰ ἀρώματα τῶν Ἀθηνῶν ἐφημίζοντο ὡς τὰ κάλλιστα πάντων, γι' αὐτὸ δὲ καὶ τὰ συνυστοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς τὸ σπουδαιότερο τῶν προϊόντων τῶν Ἀθηνῶν. *Οὕτω αἱ Ἀθῆναι εἶχαν τὰ θαυμάσια ἀρώματά των, ἡ Βοιωτία τὰ χέλια της, ἡ Σικελία τὸ τυρί της καὶ τὸ Ἄργος τὶς χύτρες του !...*

Στὰς Ἀθήνας ὑπῆρχαν πλεῖστα ἀρωματοπωλεῖα, ποὺ ἐχρησίμευον καὶ ὡς τόποι συγκεντρώσεως καὶ εἰς τὰ ὁποῖα οἱ κομψευόμενοι τῆς ἀρχαιότητος ἐλάμβανον ἀποφάσεις γιὰ τὴν μόδα, διηγοῦντο διάφορα σκανδαλάκια κι' ἐκουτσομπόλευαν !... Ὁ Σωκράτης ἀποστρεφόμενος τὰ ἀρώματα, τὰ ἀπηγόρευε στοὺς μαθητάς αὐτοῦ, λέγων, «ὁ δοῦλος καὶ ὁ ἐλεύθερος ὅταν φέρουν ἀρώματα, ἔχουν τὴν αὐτὴν ὀσμήν»! Ὁ μαθητὴς ὅμως αὐτοῦ Αἰσχίνης, ὄχι μόνον δὲν ἤκουσε τὰ διδασκαλόν του, ἀλλὰ καὶ «μυρεψὸς ἐγένετο !»

Οἱ Ρωμαῖοι ἔκαμναν τόσο μεγάλη χρῆσι ἀρωμάτων ὥστε εἶχαν σὲ κάθε τους δωμάτιο ἀναβρυτήρια ἀρωματικῶν ὑδάτων, ἐπίσης δὲ ἔκαιγαν ἀρωματικὰς ὕλας, προερχομένας ἐκ τῆς Ἀνατολῆς του, τοῦ «τόπου τῶν ἀρωμάτων» καθὼς λέγει ὁ Στράβων. Ἐπίσης ἐγένετο χρῆσις τῶν ὀρωμάτων καὶ εἰς τὰ συμπόσια. Ἐνῷ μάλιστα ἐσυμποσίαζαν, ἄνοιγεν ἡ ὀροφὴ τῆς αἰθούσης, καὶ δρόσος ἀρωματικὴ καταπίπτουσα κατέβρεχε τοὺς συνδαιτυμόνας!

Δὲν ἐτρελλαίνοντο ὅμως μόνον ἡ γυναῖκες μὲ τὰ ἀρώματα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες.

Ὁ Σύλλας εὐχαριστεῖτο νὰ μυρίζῃ διάφορα ἀρώματα, ὅταν εὑρίσκετο στὸ θάλαμό του καὶ συνέπασσε τοὺς περιφήμους καταλόγους τῶν προγραφῶν. Ὁ Πομπήϊος ἐχρησιμοποιοῦσε καὶ σ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδό του εὐώδεις οἴνους ! Μάρκος δὲ ὁ Ἀντώνιος, ἐζήτησεν ὅπως μετὰ τὸν θάνατόν του καλυφθῇ τὸ σῶμα του διὰ ῥόδων ! Κάρολος ὁ Μέγας ἔβρεχε τοὺς τοίχους τῶν ἀνακτόρων του δι' ὕδατος ἀρωματικοῦ. Νοπολέων δὲ ὁ πρῶτος κατέβρεχε καθ' ἑκάστην πρωΐαν τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς ὤμους του δι' ὕδατος τῆς Κολωνίας, ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου τῷ κατέστη τρομερὰ ἐπαισθητὴ ὅταν εὑρίσκετο περιορισμένος στὴν Ἀγίαν Ἑλένην.

Ἀντιθέτως δὲν ἀγαποῦσε τὰ ἀρώματα καὶ τὰ ἀπεστρέφετο τρομερὰ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Τόση δὲ ἦτο ἡ ἀποστροφή του, ὥστε εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ τα χρησιμοποιοῦν καὶ οἱ αὐλικοί του. Διηγοῦνται μάλιστα, ὅτι κάποτε ὅταν λιποθύμησε μπροστά του κάποια τῶν πριγκηπισσῶν δὲν τόλμησαν νὰ τῆς κάμουν ἐντριβὰς μὲ κολωνίαν, παρὰ ὅταν τὴν μετέφεραν σ' ἄλλο διαμέρισμα, ὥστε νὰ μὴ φθάνῃ τὸ ἄρωμα μέχρις αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ ἔγγονος καὶ διάδοχος αὐτοῦ τόσο ἀγαποῦσε τὰ ἀρώματα, ὥστε καὶ ἡ αὐλὴ αὐτοῦ «cour parfumée» ὀνομάσθη !

Ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως ἡ μετρία χρῆσις τῶν ἀρωμάτων δύναται νὰ μὴν εἶνε ἐπιβλαβής.Κατάχρησις ὅμως αὐτῶν ρίπτει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς εἶδός τι νάρκης, καθὼς ἐπίσης ἀναπτύσσει καὶ ἐρωτικὰς διαθέσεις. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἡδυπάθεια τῶν Ὀθωμανίδων, αἱ ὁποῖαι μένουν διαρκῶς κλεισμένες στὰ χαρέμια τὰ πλήρη ἀρωμάτων.

Ἡ Αὐλὴ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', ἡ ὁποία καὶ «Εὐώδης αὐλή», ἐκαλεῖτο,ἦτο αὐλὴ θηλυπρεπεστάτη !

Τὰ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρώματα δὲν ἦσαν δηλητηριώδους φύσεως. Τὸ λείριον, ὁ νάρκισσος, ἡ ἶρις, τὸ σάμψυχον, τὸ ῥόδον, τὸ μαλάβαθρον, τὸ ὀποβαλσαμον, τὸ καρποβάλσαμον, ἡ νάρδος, τὸ κινάμωμον κτλ. ἦσαν τὰ ἀρώματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν. Μόνον εἰς τὴν «οἰνάνθην» ἀποδίδουν δηλητηριώδεις ἰδιότητας, πλὴν δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη τὴν φύσιν τοῦ φυτοῦ τούτου.

Ὁ Ἀλχημιστής